

PSIHO, PTICE

TIHOMIR DUNĐEROVIĆ

SADRŽAJ

BOŽJI PRST	1
the fall of troy	2
božji prst	3
božji prst 2	4
seymouru	5
psiho, ptice	6
psiho, ptice 2	7
33. STRANICA	8
nastati ili nestati	9
kako se baš ništa nije promijenilo	10
svaki puta	11
odraz	12
novi svijet	13
33. stranica	14
TKO ZNA O ČEMU SI MISLIO	15
nakon toliko godina	16
oni kažu	17

tko zna o čemu si mislio	18
kasno je	19
te si večeri govorila glasno	20
načuo sam nešto	21
postpotopna	23
NA ZIDU PRUGE	24
prokušani recept za hit song	25
kraljice	26
možeš pitati tatu	27
lizalica	28
za novu prašinu	29
vidim te	30
naopako s	31
kako napisati pjesmu	32
WWW.DUSA.COM	33
www.dusa.com	34
modesty blaise	35
svojim usnama	36
ova žena	37

kada	38
oko mene oko tebe	39
ČISTO, DOBRO OSVIJETLJENO MJESTO	40
smak	41
iz usta mu izlazi zemlja	42
da ćerpič izdura	43
čisto, dobro osvijetljeno mjesto	44
moj zavičaj iz čitanke	45
jacobi p.	46
to ti obnavlja kožu	47
kraj reda	48
ČOVJEK, ŽENA, DIJETE I PAS	49
u zgradi preko puta	50
kuća	51
volim imati takve stvari	53
ženin pas	54
baš kao da se svima ispričavaju	55
samo da je htjela	56
muž, djeca, žena, djeca	58

O autoru	59
Impresum	60

BOŽJI PRST

THE FALL OF TROY

Ona je stvarno nešto rekla.

Rekla je: *Ti si sada čuvar stabala.*

A ja sam mislio na Toma Waitsa koji je
prao posuđe u kuhinji i pjevao

The Fall of Troy.

BOŽJI PRST

Dodi, pogledaj kroz moj prozor. Kroz njega stvarno sve izgleda drugačije – htio sam ti reći, ali sam jednostavno šutio i nastavio buljiti u strop.

Strop više nije bio bijel, prije siv i išaran pukotinama.

Mislio sam o tome kako baš i nije pametno oslikavati strop freskama i biti uvjeren kako božji prst neće popucati.

Onda sam opet pomislio na prozor.

Vani se zasigurno nešto događalo –

djeca su išla iz škole, netko je ulazio u trgovinu, automobili su jurili.

BOŽJI PRST 2

Kao što je s božjeg prsta
poskočila iskra i udahнула
život u glineno tijelo
Adamovo,
tako je s njegova prsta
kapnula boja u moje oko
i oslijepila me.

SEYMOURU

nikada više to nećeš
moći vidjeti tako jasno
kao onoga trenutka
kada ti ona daje znak
rukom
a ti sa strpljenjem
minerala
shvatiš da svi
bulje u tvoja stopala

PSIHO, PTICE

Nacrtala si kvadrat i rekla:

*Vidiš, ovo je nacrt moje tjeskobe.
Kada se nađem tu u središtu,
pomislim kako nikada neću ispraviti
sve te kutove,
a srce zvecká poput novčića po pločniku.
Vidiš, tako se zasigurno osjećaju
ptice zarobljene u staklenoj kocki.*

PSIHO, PTICE 2

Ponekad, kada se onako trzaš u snu,
poželim leći na tebe
i svojim tijelom utišati ptice
što grade svoj dvorac od crvenih opeka
negdje u tvome uhu.

33. STRANICA

NASTATI ILI NESTATI

Deset si dana, ukočen od straha,
samo sjedio u kutu sobe i pokušavao otkriti
tko je i kada zapisao tu strašnu grešku
i skrio je u baš svaki djelić tvoga tijela.

Nakon toga bilo je nekako lakše živjeti,
baš kao u ono vrijeme kada si spoznao
da ne Bog, već A ili E
odlučuju hoće li nešto
nAstati ili nEstat.

KAKO SE BAŠ NIŠTA NIJE PROMIJENILO

i dok ti prstom pokazuje svoje anđele čuvare,
ti misliš kako se baš ništa nije promijenilo,
kako je još uvijek možeš zagrliti
i šutjeti o gradovima i licima koje si vidio
dok si jednom rukom čvrsto stezao pušku,
a drugom, prstom po prljavom staklu autobusa,
upisivao nejasne znakove.
molitve? valjda.

SVAKI PUTA

*svaki puta kada gledam kroz prozor
tvoja prisutnost mi nedostaje -
bilo je napisano na listu papira
istrgnutog iz bilježnice,
kojeg si mi gurnula u ruku
već sljedećeg jutra.
i stvarno, kao da si me zarazila
tim izgužvanim komadićem papira.
svaki puta kada gledam kroz prozor
tvoja prisutnost mi nedostaje.*

ODRAZ

Zanimljivo je kako se putujući vlakom ne vidi samo krajolik kroz koji se prolazi, već i odraz vlastitog lika, čvrsto uokvirenog prozorom, kako se gubi i ponovo izvire u njemu. –

Pisalo je na poleđini jedne tvoje razglednice.

Tekst sam zapamtio, a razglednicu zgužvao i progutao.

A gdje je krajolik u kojem je ostao uokviren tvoj odraz?

NOVI SVIJET

eto, sve si to lijepo popisao,
složio po abecedi i katalogizirao
pa možeš mirno sjesti,
zapaliti cigaretu i odahnuti.
jer, to je sada novi svijet,
koji kao da postoji
nekako izvan tebe.

onda ćeš jednoga dana shvatiti
da **m** stoji ispred **i**
i osjetit ćeš kako se sve ruši,
kako će te ugušiti tolika težina.

33. STRANICA

Neuspjeh je prirodan dio kreativnog procesa –
rekao je Walt Disney onoga jutra kada je
dobio otkaz na poslu zbog nemaštovitosti.
Evo, ja već nekoliko tjedana sjedim ispred
ugašenog televizora i osjećam kako dolazi nešto veliko.
Pa, nisam valjda stvoren da cijeloga života udaram pečate
na 33. stranici *Čudnovatih zgoda šegrta Hlapića*.
Taj Walt Disney baš zna razveseliti čovjeka
i pri tome ostati mrtav hladan.

TKO ZNA O ČEMU SI MISLIO

NAKON TOLIKO GODINA

i nakon toliko godina,
kada već pomisliš
da si sve to zaboravio,
probudiš se i pereš zube.

negdje u malom mozgu osjetiš
okus crvene *zirodent* paste za zube
i onda kao u nekom spotu
vidiš slike vojnog logora,
prljave uniforme
i u tebe uperene puške.

i čuješ riječi pune mržnje
pa pomisliš kako se to
dogodilo nekom drugom,
kako si to samo gledao
s nekog toplog i sigurnog mjesta.

i nakon toliko godina,
pitaš se zašto
ta puška nije opalila
i čudiš se što je
taj momak još uvijek živ.

ONI KAŽU

Oni kažu da si bolestan,
jer još uvijek u ormaru
čuvaš čizme skorene od blata
i misliš kako ih ne vrijedi čistiti.

Oni kažu da si bolestan,
jer svake noći sanjaš
isti san kako bježiš,
a pobjeći ne možeš.

Oni kažu,
a tebi je svejedno,
jer znaš da to što
tako čvrsto stežeš u šaci
nije kruh, nego nešto
puno, puno opasnije.

TKO ZNA O ČEMU SI MISLIO

Mislim da nitko,
pa ni ti sam,
ne može sa sigurnošću reći
što je to ubrzalo tvoj pad.

Mogao je to biti kruh,
koji smo ostavljali naopako,
iako nam je mama
neprekidno ponavljala priču
da pekara boli stomak,
ako kruh ostaviš naopačke.

Ili je to bila pjesma
Da sam, da sam pekar koji noću radi,
koju smo brat i ja glasno pjevali
pod tvojim prozorom,
dok si spavao.

Ili je, možda,
baš ta noć najviše kriva,
jer noć iskrivljuje misli
i čini vrijeme i tišinu
istovjetnim i čujnim.

Tko zna o čemu si mislio,
dok si slušao
pomicanje kazaljke,
žamor ljudskih glasova,
prigušenu buku strojeva,
u zraku razlivene snove spavača.

KASNO JE

dugo si bio siromašan
pa više ni dobra infuzija sreće
ne može bez ostatka otkupiti dan
kasno je
i grad već mrzi
usamljene potrošače ulica
a ti još uvijek
pješačiš njenim tragovima
i pokušavaš grad zamijeniti za tijelo
korakom odložiti kraj
iako znaš da kraj nije ništa drugo
nego samo povlastica glavnog lika

TE SI VEČERI GOVORILA GLASNO

Te si večeri govorila glasno i uvjerljivo,
gotovo kao neki starozavjetni prorok.
Čovjek bi slušajući te stvarno mogao
sve ostaviti i poći za tobom.

Govorila si o tome kako si istinski
spoznala Boga u trenutku
kada ti se u svoj svojoj punini
otvorio smisao rečenice:
Bog je sveplutajući označitelj.
I kako si tada prestala ići u crkvu,
jer to više nije imalo nikakvog smisla.
Bilo te je lijepo slušati.

Kada sam te pitao moram li
zapisivati to što govoriš,
samo si se osmjehnula,
ali to nije bio onaj tajanstveni osmijeh
kakav imaju časne sestre
i samo poneki svećenik.

Izgleda da oni znaju rečenice
koje ti i ja ne znamo,
samo što ih izgovaraju u sebi
da ih mi obični *bezzaci*
nikako ne možemo čuti.
I zato nam se smiju.

NAČUO SAM NEŠTO

Načuo sam nešto o tome
kako hoće klonirati Isusa.
Navodno za to već prikupljaju
glasove na Internetu
pa kada ih skupe dovoljno,
eto Isusa po drugi puta među nama.
Čudni su putevi Gospodnji.
Opet će biti bezgrješno začet
i opet mu nitko neće vjerovati
da je baš on taj
čiji ponovni dolazak iščekujemo.
I opet će ga morati ubiti.
Ne nužno razapeti na križ,
jer ipak je prošlo dvije tisuće godina.
Imali smo toliko vremena
i smislili puno novih načina
za odlaske s ovoga svijeta,
a eto možda samo jedan
za njegov ponovni dolazak.
Pokušao sam to objasniti svojoj mami,
praktičnom katoliku
koji po pitanjima vjere
nema baš nikakvih pitanja.
Ona je samo rekla:
Isuse, pazi što govoriš!
Htio sam je ispraviti
i reći kako se ja ne zovem Isus
i kako bi bar ona to trebala znati.
Onda sam shvatio i zašutio.
Koliko je samo istine bilo
u toj jednoj jedinoj rečenici.
I ono „krivo“ imenovanje – Isuse

i ono pazi što govoriš,
tako se dobro uklapalo u moju priču.

POSTPOTOPNA

kada budeš gradio novi grad
opasaj ga debelim zidinama
opkopaj ga dubokim jarkom
u jarak pusti vodu
u vodu ribe
oko jarka zaori brazdu
u brazdu baci sjeme kukuruza
pa kada kukuruz zažuti
u grad naseli samo ptice
i čekaj da njihov pjev
zagluši sve tvoje neprijatelje
tada usred grada
posadi drvo
i pomoli se da njegove
grane dotaknu nebo

NA ZIDU PRUGE

PROKUŠANI RECEPT ZA HIT SONG

Dok u glavi već stoti put
premećeš onaj poznati ritam,
prokušani recept za hit song,
vjeruješ kako je najvažnije
govoriti glasno, lupati vratima
i prešutjeti neke stvari.

Pustiti ljude da te shvaćaju ozbiljno,
a kod kuće, u kartonske kutije od cipela,
još uvijek slagati salvete
u fine, fine čestice prašine.

KRALJICE

Ne moraš se više plašiti.
Prošlo je vrijeme sjekire,
kompasa i odvažnih crtača
šarenih globusa.
Udahni, vrijeme je,
probudi se,
izdahni težinu
za drugu stranicu.
Jer, odavno je već
zacijelio rez
na tvojoj mekoj, mekoj kosi,
kraljice,
sva od sukna.

MOŽEŠ PITATI TATU

možeš pitati tatu,
on će ti sve objasniti,
i što je to ofsajd
i kako je svemir izgledao
dok je još bio mlad.

ali ti tata nikako
ne može objasniti,
zašto tvoje misli tvore
na zidu pruge
i kolaž od tuge.

LIZALICA

Koliko još puta moram polizati
da dođem do središta lizalice?

Ne znam. Bezbroj.

A što je to u središtu?

Ništa.

Kako ništa, kad ga vidim?

Dođi bliže pa ću ti šapnuti.

Što je to bilo?

Ništa. Zrak.

Kako zrak, kad se zrak ne vidi?

Vidi se, ako se sakrije u lizalicu.

Kako se netko može sakriti,

a da se svejedno vidi?

To je takva igra.

ZA NOVU PRAŠINU

ti nisi tvrdi disk
ti si polivinilno crnilo
proliveno
što prvo izbriše
pa onda napiše
šum
i zato ti stopala
moraju biti
čista umivena
za novu prašinu
koju ćeš putem
pokupiti

VIDIM TE

Tek si ustao,
a već onako teturajući
odlaziš do prozora, otvaraš ga,
duboko udišeš i puštaš da te
jutarnji zrak zapeče u nosnicama.
Odlaziš u kupaonicu,
istiskuješ zubnu pastu na četkicu,
i to je možda najkritičniji trenutak
kada bi lako mogao odustati,
sve zaboraviti i vratiti se
u omamljujuću sigurnost kreveta.
Ali, ti nastavljaš,
pereš zube, umivaš se,
prolaziš rukama kroz kosu,
kuhaš kavu, ispijaš kavu,
pušiš prvu cigaretu, drugu cigaretu,
prelistavaš novine,
oblačiš se i izlaziš na ulicu.
Ima li išta tužnije
od ulice u rano jutro,
pomisliš
i odlaziš na posao
kao da će taj odlazak
bilo što promijeniti.

NAOPAKO S

Svakoga dana kada ideš na posao
iz tramvaja vidiš naopako S.

Nasmiješeno S

kao ptica,

opako S

kao kuka za meso,

pospano S

kao pola vječnosti,

raspolovljeno S

kao pola osam,

zbunjeno S

kao upitnik,

gleda te napisano sa stakla

izloga novoizgrađene zgrade.

Što znači to S?

Staklo?

Za koga je napisano?

Za staklare? -

staklari dobro znaju što je staklo.

Za ptice? -

ptice ne znaju čitati.

Jutros vidiš neobičan prizor:

Dva radnika gradom

nose naopako S.

KAKO NAPISATI PJESMU

uzmeš svoj blokić
i crtaš pravokutnike
jedan preko drugoga,
tako dobiješ privid dubine,
pa par crta pored
zbog ravnoteže i kontrasta.
napišeš nekoliko riječi
za koje ti se učini da su povezane
nekakvom unutarnjom logikom,
ne možeš to objasniti,
jednostavno osjetiš.
prebacuješ, slažeš,
usmjeravaš strjelicama
i ta se povezanost iznenada izgubi.
onda dugo ništa.
upališ računalo,
otvoriš word i zapišeš:
nepodnošljivo je bilo slušati
kako cijele noći
pod prstima puca pod od pamuka
pa dugo gledaš titrajuća slova
i sve ti se nekako čini
da si to već negdje pročitao.
onda zatvoriš prozor
i na pitanje:
želite li spremiti promjene koje ste
napravili u rasuti teret.doc?
lijepo odgovoriš
ne!

WWW.DUSA.COM

WWW.DUSA.COM

Ona je slagala svoju tugu
godinama,
kao drvo god na god,
u čvrstu koru na čelu
naboranu
u nečitak natpis
tamno prebojan.

A samo njene oči,
prozori širom otvoreni,
kao linkovi vrište:
Dodi, surfaj mojom dušom!

MODESTY BLAISE

u kvadratu se
u crnom okrene
sva u crnom
gleda gladnim
grudima
govori balonima
ja sam opasna žena
moja je ljubav tamna
tvar
i svakog muškarca
koji mi se približi
ja progutam
ili odbacim
u kvadratu se
u crnom okrene
sva u crnom
modesty blaise

SVOJIM USNAMA

topla si i tiha

i znaš se smijati kao dijete

svojim usnama prodaješ svilu

brzim udisajima omekšavaš zrak

i prepoznaješ jutro

zato sačuvaj proljeće

u svojoj vlažnoj utrobi

kao što si već

odavno zacrtala

OVA ŽENA

govori brzo
i kao ostrim noževima
siječe rukama zrak
pomislim
bože ova žena
više neće postati
ono što je bila
i stojim na mjestu
i čini mi se
kako se nikada neću
pomaknuti iz ove rečenice

KADA

kada prstom dotakneš
njen vlažni jezik
možeš čuti o čemu razmišlja
kada prisloniš uho
na njen meki trbuh
možeš nacrtati sve njezine snove
kada napišeš njene oči
znaš da
iako još uvijek nema krila
može letjeti
ako samo dovoljno dugo
gledaš u nebo

OKO MENE OKO TEBE

i kada se dodirujemo
više se ne dodirujemo
ne osjećam tvoje strahove
kao svoje strahove
i ne mogu više
izaći iz kruga
ući u krug
kojega je netko
ocrtao oko mene
oko tebe

ČISTO, DOBRO OSVIJETLJENO MJESTO

SMAK

Skandinavci vjeruju
da će se posljednja bitka na svijetu
voditi oko drveta breze,
a preživjet će oni
koji se sakriju
pod njenom krošnjom.
Igorova baka,
baš nekako pred smrt,
u povjerenju nam je rekla
da će uskoro smak svijeta
i kako će se spasiti oni
koji se nađu pod orahovim drvetom.
Čula je
da se taj orah nalazi u Ivankovu,
u onoj dugačkoj ulici
što vodi prema Vinkovcima.
Zato sam ja uvijek na oprezu
i nikada ne idem daleko,
jer tko zna, možda ću
baš sutra morati reći:
Molim vas,
do Ivankova u jednom smjeru!

IZ USTA MU IZLAZI ZEMLJA

Sanjam djeda,
stoji usred polja
oslonjen na motiku
i dok priča
o bitki u Garavom dolu,
o zmajevima, drvolašima
i ostaloj zvjeradi
koja je tuda prošla,
iz usta mu izlazi zemlja.

Probudim se i pomislim
kako je možda baš tu,
na njivi moga djeda,
nekoć bila brazda
u koju je Kain
zaorao Abela.

I danas,
kada umjesto po žitu,
gazim po ambroziji,
osjećam kako je ta njiva
moje počelo,
točka iz koje sam krenuo
i točka kojoj ću se vratiti.

DA ČERPIČ IZDURA

U Surduku nakopaš zemlje,
doguraš par dragača
i izvališ zemlju nasrid avlije.
Dodaš vreću pljeve
i dolivaš vode.
Vidićeš i sam
kolko će ti ampera trebat
da dobiš dobru gustinu.
Onda to dobro izdruljaš,
najbolje bi bilo skinit se bos
i gazit i gazit,
dok ne počme fićkat pod petama
i onako fino klizit između prsti.
Moraš pazit da ne bude gula i kamenja,
jer to ni dobro.
Kad si blato nadruljo i izmišo,
napuniš stime modle
pa čekaš da se čerpič
dobro osuši na suncu
i moliš Boga da kiša ne pada.
A kad se čerpič dobro osuši,
e onda možeš zidat i crkvu,
ako oćeš.
I duraće barem dvisto godina.

ČISTO, DOBRO OSVIJETLJENO MJESTO

*Evo tu, na ovome mjestu, je
nekada stajalo stablo oraha
- pokazuje joj mjesto rukom,
a ona ga strpljivo sluša,
kao da tu priču čuje prvi put
- sa svojim čvornatim granama,
ispucanom korom i mahovinom.*

Onda gazi po neravnoj zemlji
obrasloj koprivama i govori
kako se zemlja još uvijek nije snašla,
kako nije znala popuniti toliku prazninu.
I dok gleda u nebo, baš kao da će tamo
vidjeti taj posjećeni orah,
priča o tome kako je od toga drveta
napravio svoju prvu skulpturu,
kako je skulptura izgledala
kao smušena i nedovršena rečenica,
kako je isklesao čitav jedan suvišan tekst,
kako je sve to glupost i smeće.

Onda još govori nešto o tome
kako drvo svejedno liječi, kako su mu,
dok je radio na jednom komadu drveta,
nestale bradavice s ruku,
iznenada, baš kao što su se i pojavile.

Ona ga tu prestaje slušati
i vidi sebe i njega
kako rukama pridržavaju nebo
što zatvara to čisto, dobro osvijetljeno mjesto.

MOJ ZAVIČAJ IZ ČITANKE

tko je išarao stranicu
moj zavičaj iz čitanke
tko je razbio prozor
pogledaj
to nije taj šljivik
to nije ta trava
bockava
a ni šljive nisu tako zelene
u kući pored
ne žive isti ljudi
poslušaj
oni čak i pričaju drukčije
i ne smiju se kao mi

JACOBU P.

Imenice i zamjenice pišeš
velikim početnim slovom.

Tako si naučio
u nekom drugom jeziku,
na nekom boljem mjestu.

Jer kad napišeš:

Tvoje, Kuća, Drvo, Ptice,

bliže si Bogu,

ako ga ima

u ovim rovovima.

TO TI OBNAVLJA KOŽU

kao kad zariješ ruke do lakta
u vreću punu žita
da se znoj i prašina pomiješaju
pa u tom blatu
čekaš rodniju godinu
boljeg trgovca
za svoje ljekovite mirise
jer to ti obnavlja kožu

KRAJ REDA

kiša je jaka
kašika zemlje
uveče
uvuče se
duboko pod kožu –
kažem djedu,
a on me samo
pogleda i nastavi
okopavati kukuruz.
pri kraju reda
kaže:
nekad smo
jasnije govorili.
nije nam trebalo
puno riječi
da kažemo
kako će ove stabljike
zakriliti svjetlo.
dovoljno je bilo
pogledati zrno
pa da samo u podne
vidiš sunce.
i nismo tako jurili.
vidiš,
nikada ne bih došao
na kraj reda
da sam razmišljao
koliko je daleko.

ČOVJEK, ŽENA, DIJETE I PAS

U ZGRADI PREKO PUTA

U zgradi preko puta
živi Oliver Dragojević.
Stoji na balkonu
i puši jednu za drugom.
Čak i po najvećoj hladnoći.
Zar nikada ne pomisli
da bi to moglo naštetiti
njegovom dobrom glasu?

Ponekad se pojavi
i njegova žena pa
premeće neke lonce i tave.
Uglavnom se ne primjećuju.

Njegova kćerka hrani mačke,
fura dobar auto,
ima izvanbračnog sina
i sunča se u toplesu.

U zgradi preko puta
živi Oliver Dragojević
ili u najmanju ruku
njegov dvojnik.
Stoji na balkonu
i puši jednu za drugom.

KUĆA

kuća

to je jedino što znaš nacrtati

prvo crtaš prozore

kažeš

najvažnije je da ima puno svjetlosti

tako kuća izgleda prostranije

onda crtaš vrata

kažeš

vrata govore kakvi ljudi žive u kući

zidove crtaš da bi kuća bila toplija

kažeš

mogli bi biti i od stakla

jer ti nemaš što skrivati

na kraju crtaš krov

kažeš

krov ne smije biti previše šiljast

jer tada kuća izgleda opasno

ograda mora biti niska i drvena

kažeš

jer takva se ograda najlakše preskoči

još samo nedostaje drvo

kažeš

jer drvo je najtočniji sat

i po njemu vidiš koliko si ostario

a kada ćeš nas nacrtati

kažem

već sam nas nacrtala

kažeš

evo sjedimo tu u sobi i ja ti govorim

kako bi već jednom mogao upaliti tu vatru

ali nisi nacrtala dimnjak

kažem

sve moram ja

kažeš

i crtaš dimnjak

i dim što se izvija u nebo

VOLIM IMATI TAKVE STVARI

Eto, dogodilo se
i ona je to znala.
Zato o tome više
nisam htio razgovarati.

Bilo je to isto kao
kada na ulici
naletiš na nekoga
i oboje krenete u istu stranu
pa se nikako ne možete mimoći.
Prvo krenete na lijevo
pa na desno
i tako nekoliko puta
dok se konačno ne dogovorite.

Nakon par dana
samo je sjela na vlak,
otišla u Zagreb
i vratila se
s punom torbom
bespotrebnih stvari.
Dok ih je vadila iz torbe
i slagala na stol,
rekla je:
*Volim stvari koje
ničemu ne služe,
osim za ukras.
Jednostavno,
volim imati takve stvari.*

ŽENIN PAS

Prijatelj mi priča o ženinom psu.
Baš tako kaže: *ženin pas*.
Bio je to, ustvari, i njegov pas,
ali ga on nije volio.
To ne kaže.
Ženinog je psa
prije godinu dana
pregazio auto.
Jedva ga je lopatom
odvojio od asfalta, kaže.
Zakopao ga iza zgrade.
Žena misli da je pas odlutao
i još uvijek čeka da se vrati.
Normalno, prepoznaje ga
u svim psima na ulici.
Čak i u onima druge pasmine.
Zove ih njegovim imenom,
a kada se ne odazovu,
rasplače se.
On joj nikako nema hrabrosti
reći da je pas mrtav.
Ustvari, ne želi joj reći.
Tako je bolje, kaže.
Kod kuće cijelo popodne
razmišljam o ženi moga prijatelja
i njenom psu.
Netko bi toj ženi
konačno morao reći istinu.
Stvarno bi joj to netko morao reći.

BAŠ KAO DA SE SVIMA ISPRIČAVAJU

gotovo svake večeri slušaš
stampedo
stiješnjen u sobi
iznad
susjed tuče svoju ženu.
čuješ viku, čuješ nemoj,
čuješ udarac, jauk i tupi udar u pod.
onda dugo tišina.
i možda te baš ta tišina najviše uznemiri
pa pomisliš:
ovaj put ju je sigurno zatukao.
i već vidiš policiju, hitnu, vojsku, vatrogasce,
ali više ne čuješ ništa,
osim dalekog grgoljenja vode u cijevima.
poslije ih viđaš zagrljene na stubištu,
kako javno izmjenjuju nježnosti,
baš kao da se svima ispričavaju.

SAMO DA JE HTJELA

Ona je bila ogromna.
Ne debela, nego velika.
Sve je na njoj bilo na svom mjestu,
moglo bi se čak i reći da je bila lijepa,
samo nekako uvećana i izdužena.
Pušila je dugi *Marlboro*,
pridrživajući ga dugim,
jarkocrveno nalakiranim noktima,
vozila onaj dugački *Volvo*,
kakav sigurno više ne proizvode,
oblačila dugi, crni, kožni mantil
i prekratke minice koje su otkrivale
vjerojatno najduže noge na svijetu.
U mozak ne ulazim.
Mislim da ni danas
ne mogu objasniti zašto,
ali u njenoj sam blizini
osjećao neobjašnjiv strah.
Jednom me je tako povezla kući,
onim svojim velikim automobilom.
I dok smo se šutke vozili
vlažnom i mračnom cestom,
pomislio sam kako bi svakoga trenutka
mogla zastati negdje sa strane,
obuhvatiti me tim svojim najdužim nogama
i uvući u sebe.
Uhvatio me paničan strah.
Imao sam osjećaj da se naglo smanjujem
i tonem u sjedalo.
Mislim da sam se tada bio toliko smanjio,
da me je mogla stisnuti u šaku,
baš kao King Kong uplašenu plavušu,

samo da je htjela.

MUŽ, DJECA, ŽENA, DJECA

Nema se tu, ustvari, što ispričati.
Svako bi ga jutro sačekala ispred zgrade,
on bi bez pozdrava ušao u automobil
i tako bi se, gotovo bez riječi,
odvezli na posao.
Već na ulazu u zgradu bi se razišli,
svatko bi otišao u svoj ured
i ne bi se vidjeli
sve do kraja radnog vremena.
Ona bi ga opet čekala u svome automobilu,
on bi ušao, nasmiješio se
i to je bio znak.
Odvezli bi se na sam kraj grada,
tamo gdje počinju prve livade i šume
i parkirali automobil
na sam rub minskoga polja,
kao da to što su radili
nije bilo dovoljno opasno.
Onda bi se raskopčali,
ona bi sjela na njega
i ubrzo bi oboje bili gotovi.
Dovezla bi ga ispred zgrade
i tu bi započela druga priča:
Muž, djeca, žena, djeca.
Nikada o tome nisu razgovarali.
Funkcionirali su kao savršen stroj,
mehanizam koji samo ravnomjerno bruji,
ali nikada, baš nikada ne pravi buku.

Tihomir Dunderović

Rođen 1971. u Osijeku. Profesor hrvatskog jezika i književnosti i diplomirani knjižničar. Živi i radi u Osijeku, Đakovu i Bilju. Piše pjesme i književne kritike. Objavljivao u časopisima Začinjavci, Aleph, Književna revija, Poezija, Quorum, Riječi, Zarez i Hombre.

Izlagao skulpture, objekte i instalacije te izvodio performanse u Đakovu, Osijeku, Zagrebu i Novom Vinodolskom. Svirao bubnjeve i udaraljke u grupama Perspektiva, 13. prase, Nova (Ars nova) i Kabir Bedi.

Za rukopis zbirke pjesama *Psiho, ptice (Božji prst)* dobio nagradu na 15. pjesničkim susretima u Drenovcima. Za knjiga *maja&vuneni* dobio nagradu Duhovno hrašće na 25. pjesničkim susretima u Drenovcima.

Objavio: *Psiho, ptice* (poezija, 2005); *maja&vuneni*, (poezija, 2013).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 59

Tihomir Dunderović

PSIHO, PTICE

© 2021 Tihomir Dunderović

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2021

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

Momentmal / Pixabay.com

Objavljeno

26. svibnja 2021.

ISBN 978-953-345-897-7 (HTML)

ISBN 978-953-345-898-4 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-899-1 (PDF)

ISBN 978-953-345-900-4 (MOBI)

Prvo izdanje

Općinska narodna knjižnica Drenovci, Drenovci, 2005.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**